

موفقیت هند در عقب راندن چین از آسیای جنوبی

اندیشکده رند - ۲۳ آگوست

نویسنده: درک گروسمن - تحلیلگر ارشد دفاعی در رند، استادیار در دانشگاه کالیفرنیا جنوبی و دستیار سابق وزیر دفاع ایالات متحده در امور امنیتی آسیا و اقیانوسیه است.

از آنجایی که تشدید رویارویی استراتژیک بین ایالات متحده و چین بر بسیاری از بحث‌های سیاست خارجی حاکم است، رقابت مهم دیگری بی سروصدا در حال انجام است. رقابت بین هند و چین برای نفوذ در جنوب آسیا - از هیمالیا گرفته تا جزایر نزدیک شبه‌قاره در اقیانوس هند - احتمالاً برای سرنوشت استراتژی واشنگتن برای "آزاد و باز" نگه داشتن منطقه از اجبار چینی بسیار مهم خواهد بود؛ و خبر خوب، حداقل در حال حاضر، این است که دهلی نو - شریک نزدیک به ایالات متحده - عمدتاً در عقب راندن از نفوذ فزاینده پکن در سراسر منطقه موفق بوده است.

آسیای جنوبی - شامل افغانستان، بنگلادش، بوتان، هند، مالدیو، نپال، پاکستان و سریلانکا - برای سال‌ها کانون رقابت استراتژیک بین چین و هند بوده است. نگرانی دهلی نو این است که پکن که چندین بار در امتداد مرز زمینی مورد مناقشه خود با هند در هیمالیا درگیر شده است، قصد دارد شبکه‌ای از اتحادها را برای محاصره هند - در خشکی و دریا - ایجاد کند و در نهایت به عنوان قدرت مسلط بر جنوب آسیا تبدیل گردد. قابل ذکر است، همه کشورهای منطقه، به استثنای بوتان، در طرح ابتکاری کمربند و جاده چین (BRI) که یک طرح اقتصادی گسترده برای سرمایه‌گذاری و توسعه زیرساخت است، مشارکت دارند. پکن همچنین دسترسی به بنادر کلیدی در امتداد اقیانوس هند، از جمله گوادر در پاکستان، هامبانوتا در سریلانکا و چیتاگونگ در بنگلادش در مورد استراتژی به اصطلاح رشته مرواریدها را تضمین کرده است که این امر باعث نگرانی دهلی نو شده است چرا که مقامات دهلی معتقدند هدف اصلی این طرح‌ها مهار هند است.

همین چند سال پیش بود که هند متوجه شد که اوضاع همسایگانش نگران‌کننده است چرا که دولت‌های دوست و طرفدار چین در مالدیو، نپال، سریلانکا و البته پاکستان به قدرت رسیدند. هند همچنین مرتکب یک سری اشتباهات راهبردی در روابط خود با برخی از همسایگانش شد که سیاست دیرینه «همسایگی اول» را

تضعیف کرد؛ اما هم اکنون اوضاع تغییر کرده است. امروزه هند پیوندهای قویتری با مالدیو، نپال و سریلانکا دارد و روابط خود را با بنگلادش تقویت کرده است. دهلی نو حداقل با نفوذ پکن بر طالبان در افغانستان، اگر نگوئیم از آنها پیشی گرفته است از آن عقب نمانده است. مطمئناً، پاکستان به دلیل مناقشات طولانی مدت حاکمیتی و ارضی بر سر منطقه کشمیر و همچنین «مشارکت در هر شرایطی» بین اسلام‌آباد و پکن، همچنان یک مشکل حل‌نشده است؛ اما روابط دوجانبه بین هند و پاکستان نیز بدتر نشده است. بوتان یکی از دو کشوری است که چین هنوز اختلافات مرزی زمینی خود را با آن حل نکرده است. کشور دیگر هند است که اختلاف طولانی مدتی بر سر مرز هیمالیایی اش با چین دارد. رشد جهانی چین بر بوتان برای دستیابی به توافق با پکن فشار وارد می‌کند، اما هرگونه پیشرفت احتمالی به تأیید متحد بوتان، هند، نیاز دارد. دهلی نو رابطه دیرینه‌ی خود با پادشاهی هیمالیا را حفظ کرده و این روابط به هند اجازه می‌دهد تا برای تأمین منافع خود، اوضاع را از نزدیک پیگیری کند. همه این‌ها نشان‌دهنده یک نقطه عطف مهم در جنوب آسیا است. هند دیگر در رقابت استراتژیک خود با چین در منطقه، شکست نمی‌خورد و حتی ممکن است برنده شود.

پس از خروج نظامی ایالات متحده از افغانستان در آگوست ۲۰۲۱، چین قدرت بزرگ آشکاری برای پر کردن خلأ موجود به نظر می‌رسید، به‌ویژه برای دسترسی به ثروت عظیم معدنی محصور در کوه‌های این کشور. چین مدت‌هاست که خواهان دسترسی به معدن مس عینک است؛ و در آوریل امسال، یک شرکت چینی به طالبان ۱۰ میلیارد دلار برای استخراج ذخایر لیتیوم پیشنهاد داد. علاوه بر این، در ماه می، طالبان موافقت کرد که به چین اجازه دهد تا BRI را از پاکستان به افغانستان گسترش و توسعه دهد. با این حال، این اهداف به وضوح آرمانی و بلندمدت هستند، به‌ویژه بدون ارائه تضمین‌های امنیتی کافی از سوی طالبان برای کارگران چینی در این کشور. درحالی‌که پکن روابط خود را با طالبان ایجاد کرده است، واقعیت این است که چین به دلیل نگرانی از اینکه طالبان ممکن است مخفیانه گروه‌های افراطی اسلامی را برای حمله به استان سین کیانگ چین پناه داده و آنها را تحریک کند، بسیار محتاط عمل کرده است.

هند دیگر در رقابت استراتژیک خود با چین در جنوب آسیا شکست نمی خورد و حتی ممکن است برنده شود.

اگرچه هند نیز نگران است که افغانستان تحت کنترل طالبان بار دیگر به زمین بازی تروریست‌ها، به ویژه آنهایی که مخالف هند و مورد حمایت پاکستان هستند، تبدیل شود، اما دست به قمار زده و روابط کاری خود را با طالبان ایجاد کرده است. در ژوئن ۲۰۲۲، دهلی نو یک تیم فنی را به سفارت خود در کابل اعزام کرد. هند همچنین کمک‌های بشردوستانه در قالب مواد غذایی و تجهیزات پزشکی و همچنین کمک‌های توسعه‌ای را به افغانستان ارسال کرده است. این نشانه‌های حسن نیت که لزوماً وابستگی به منافع تجاری ندارند، مورد استقبال طالبان قرار گرفته‌اند. برای مثال، گزارش‌ها حاکی از آن است که در دسامبر گذشته، طالبان از دهلی نو خواستند- در ابتکاری که رقیب BRI چین است- تا ۲۰ پروژه زیربنایی متوقف‌شده را در افغانستان تکمیل کند، در ماه فوریه، هند نیز بودجه‌ای را که برای بازسازی افغانستان در نظر گرفته شده است، اعلام کرد که با استقبال طالبان مواجه شد.

هند همچنین ممکن است از تیرگی روابط بین طالبان و حامی آنها یعنی پاکستان، سود ببرد. حملات در پاکستان توسط گروه موسوم به تحریک طالبان پاکستان که خواهر طالبان است، پس از پایان آتش‌بس در سال ۲۰۲۱ از جمله حادثه فوریه که در آن پنج سرباز پاکستانی کشته شدند، افزایش یافته است. مناقشه بر سر خط دیورند که پاکستان و افغانستان را جدا می‌کند، فرصت‌های بیشتری را به هند داده است تا به عنوان حامی جایگزین عمل کند. این موارد می‌تواند به جایگاه چین لطمه وارد کند، زیرا این کشور با پاکستان همسویی نزدیکی دارد و در بسیاری از اهداف اسلام‌آباد در افغانستان سهیم است.

اما در بنگلادش یعنی جایی که رقابت چین و هند شدید بوده است، هند به وضوح برتری دارد. البته این جای تعجب ندارد زیرا بنگلادش که سابقاً پاکستان شرقی بود تا حد زیادی استقلال خود در سال ۱۹۷۱ را مدیون حمایت نظامی هند علیه نیروهای پاکستانی است. با این وجود، چین مدتی است که در آنجا نفوذ کرده است. در سال ۲۰۱۶، رئیس‌جمهور چین، شی جین پینگ، در سفری تاریخی به داکا، پایتخت بنگلادش ۲۷ قرارداد BRI به ارزش حدود ۲۴ میلیارد دلار را به امضاء رساند که همین موضوع چین را به بزرگ‌ترین خط اعتباری خارجی بنگلادش تبدیل کرد. در مقام مقایسه، نارندرا مودی، نخست‌وزیر هند در سال ۲۰۱۵ متعهد شد که ۲

میلیارد دلار کمک به بنگلادش اختصاص دهد. پکن و دهلی نو هر دو به چیتاگونگ، بندر اصلی بنگلادش در امتداد خلیج بنگال دسترسی دارند و چین سال گذشته ساخت پل چندمنظوره پادما برای کاهش زمان ترانزیت بین چیتاگونگ و داکا را به پایان رساند. علاوه بر این، هر دو طرف در حال توسعه بنادر مونگلا و پایرا هستند. چین از طریق BRI متعهد شده است که زیرساخت‌های جاده‌ای و ریلی بنگلادش و همچنین شبکه برق آن کشور را توسعه دهد. چین همچنین در مقام اول شریک تجاری برتر در بنگلادش باقی مانده است.

هند به نوبه خود مرتکب دو اشتباه فاحش شد. در سال ۲۰۱۹، دولت مودی طرح ثبت نام ملی شهروندان را آغاز کرد که به دنبال تأیید تابعیت ساکنان ایالت آسام در شمال شرقی هند بود. ظن قوی وجود داشت که این در واقع یک آزمایش مذهبی برای تهدید اقلیت مسلمان این کشور است. بعداً در همان سال، دهلی نو همچنین قانون متمم اصلاح شهروندی یا لایحه متمم شهروندی را تصویب کرد که اعطای تابعیت به مهاجران غیرمسلمان را تسریع می‌نمود. بنگلادش، به عنوان یک کشور با اکثریت مسلمان، به طور ملموسی از این اقدامات تبعیض آمیز ناامید شد. داکا به ویژه نگران بود که ثبت ملی شهروندان ممکن است منجر به اخراج مسلمانان به بنگلادش شود. این کشور در حال حاضر میزبان موقت نزدیک به یک میلیون آواره مسلمان روئینگیا از همسایه شرقی خود میانمار است.

با وجود این اصطکاک‌ها، در سال‌های اخیر هند به مهم‌ترین شریک استراتژیک بنگلادش تبدیل شده است. شهریار علم، وزیر امور خارجه بنگلادش در ماه می خاطرنشان کرد که روابط بنگلادش و هند «بی نظیر و غیرقابل مقایسه با سایر دستاوردهایی است که کشورهای همسایه علی‌رغم وجود برخی مشکلات به دست آورده‌اند». او همچنین خاطرنشان کرد چین "یک دوست" به ویژه در حوزه اقتصادی است؛ اما روابط بنگلادش با هند به دلایل تاریخی در سطح متفاوتی قرار دارد. هند نیز بنگلادش را به عنوان مهمان ویژه خود در اجلاس جی-۲۰ در ماه آینده به دهلی نو دعوت کرده است.

برخی از این احساسات بدون شک در پیوندهای سنتی دهلی نو با اتحادیه عوامی، حزب سیاسی بنگلادش که نزدیک به ۱۵ سال است که قدرت را در اختیار دارد، وجود دارد. با این حال، اشتباهات طرف چینی نیز نقش داشته است. مهمتر از همه، از زمان سفر شی به داکا در سال ۲۰۱۶، پروژه‌های BRI به طور کلی متوقف شده است. (البته پل چندمنظوره پادما یکی از معدود نمونه‌های پیشرفت ملموس است.) علاوه بر این، داکا احتمالاً

از مسائل دیگری از قبیل، کسری تجاری دوجانبه به نفع پکن و انفعال دیپلماتیک چین برای وادار کردن دولت نظامی میانمار برای بازگرداندن آوارگان روهینگایی ناامید شده است. ابوالکلام عبدالمومن، وزیر امور خارجه بنگلادش، در جریان سفر وزیر امور خارجه وقت چین، «کین گانگ» به داکا در ژانویه، این نکات را مورد بحث قرار داد، اما ظاهراً پیشرفت چندانی نداشته است.

در همین حال، همان‌طور که فارین پالیسی در یک گزارش مفصل توضیح داده است، چین حداقل از سال ۲۰۱۵ شهروندان خود را تشویق می‌کند تا مخفیانه به بوتان نقل مکان کنند و به طور سیستماتیک روستاهایی را در بوتان ایجاد کنند و سپس از آن به عنوان بهانه‌ای برای الحاق زمین‌های بوتان استفاده می‌کند. تاکتیک‌های سلامی پکن نه تنها به دنبال ایجاد یک منطقه حائل استراتژیک در بوتان برای جلوگیری از تضعیف کنترل چینی‌ها بر تبت توسط تبتی‌های بوتان است، بلکه پکن را در موقعیتی قرار می‌دهد که کریدور بسیار استراتژیک سیلیگوری دهلی‌نو یعنی نوار باریکی که سرزمین اصلی هند را به قلمروهای شمال شرقی آن متصل می‌کند را تهدید کند. در سال ۲۰۱۷، بن‌بست چندماهه بین نیروهای چینی و هندی در نزدیکی کریدور دوکلم - نقطه مرزی بین بوتان و چین و هند - بر حساسیت شدید منطقه تأکید دارد.

بوتان در حال پیشروی برای حل و فصل اختلافات مرزهای زمینی به صورت دوجانبه با چین است و این برای دهلی نگران‌کننده است. در ماه مارس، لوتای تشرینگ، نخست‌وزیر بوتان، مصاحبه‌ای با یک رسانه بلژیکی انجام داد و در آن مصاحبه گفت که می‌توان مرز را در «یک یا دو جلسه» مشخص کرد. ماه بعد، دهلی‌نو میزبان جیگمه خسار نامگیل وانگچوک، پادشاه بوتان، برای گفتگوهایی بود که مسائل مرزی را نیز شامل می‌شد. هند امیدوار است از طریق ملاقات‌های معمول با همتایان بوتانی وضعیت را مدیریت کند. از طرفی چین حتی نمایندگی دیپلماتیک در بوتان ندارد و این مورد خود پرسش را مطرح می‌کند که این کشور چقدر می‌تواند در این مسیر موفقیت کسب کند. با این وجود، چین و بوتان در ماه می دور دیگری از مذاکرات مرزی را برگزار کردند که تا به حال، هیچ موفقیت چشمگیری در این زمینه به دست نیامده است. شاید بتوان گفت که موفقیت هند در جلوگیری از توافقات مرزی بین چین و بوتان نقش داشته است.

در همین حال، در کشور مالدیو، هند از سال ۲۰۱۸، نه به دلیل تلاش‌های خود، بلکه به دلیل سیاست داخلی این کشور جزیره‌ای بهره‌مند بوده است. عبدالله یمین، رئیس‌جمهور سابق مالدیو که به شدت به چین گرایش

داشت، اکنون به اتهام فساد و پول‌شویی در زندان است. یمین مرد پکن در ماله، پایتخت مالدیو بود. در دوران تصدی وی، مالدیو به BRI پیوست و قرارداد تجارت آزاد با چین را امضا کرد. دولت یمین قوانینی را تصویب کرد که به خارجی‌ها، از جمله اتباع چینی، اجازه مالکیت زمین را می‌داد. او همچنین به دنبال ساخت یک رصدخانه چینی با قابلیت نظارت بر حرکت کشتی‌ها در سراسر منطقه اقیانوس هند بود (اگرچه این پروژه ظاهراً لغو شد) وی همچنین خواستار حضور بیشتر چین در مالدیو برای مقابله با نفوذ هند بود. حزب او در نهایت یک کمپین ملی "هند برو بیرون" را با حمایت پکن اجرا کرد.

با این حال، رئیس‌جمهور مالدیو ابراهیم محمد صلح، جانشین یمین، مسیر خود را به شدت تغییر داده است و استراتژی «اول هند» را دنبال می‌کند و در عین حال به مشارکت چین در پروژه‌های BRI البته با شدت کمتری نسبت به یمین ادامه می‌دهد. هنگامی که صلح در آگوست ۲۰۲۲ برای دیدار با مودی به دهلی‌نو سفر کرد، هند یک خط اعتباری ۱۰۰ میلیون دلاری را برای تأمین مالی زیرساخت‌ها و پروژه‌های دیگر در مالدیو که دارای کمبود نقدینگی بودند، از جمله ساخت پروژه پل اتصال به ماله بزرگ اختصاص داد. این پل، پروژه و جاده‌ای است که ماله را به سه جزیره دیگر متصل می‌کند. این پروژه رقیب پل دوستی چین و مالدیو بین پایتخت و دو جزیره دیگر است که توسط چین در سال ۲۰۱۸ تکمیل شد.

در نپال، یک ضرب‌المثل قدیمی وجود دارد که می‌گوید این کشور از لحاظ تاریخی «میان دو تخته‌سنگ بزرگ» است و همیشه در معرض خطر فشرده شدن توسط همسایگان غول‌پیکرش قرار دارد. اگرچه مشارکت چین با نپال در سال‌های اخیر رو به رشد بوده است اما روابط نپال و هند بر اساس قرن‌ها پیوند فرهنگی، مذهبی و اقتصادی استوار است؛ اما در سپتامبر ۲۰۱۵، دهلی‌نو یک محاصره اقتصادی اعلام‌نشده علیه دولت نپال در کاتماندو ایجاد کرد تا ناامیدی خود از تأثیر قانون اساسی جدید نپال بر گروه‌های قومی خاص را ابراز کند. این مجالی را برای چین باز کرد تا با جناح‌های دوست در داخل نپال ورود کند. در سال ۲۰۱۸، حزب کمونیست نپال - که قرابت شدیدی با پکن دارد - به قدرت رسید و تا سال ۲۰۲۱ در حکومت بود.

در این مدت، پکن و کاتماندو دوران طلایی روابط را تجربه کردند. شی در اکتبر ۲۰۱۹ از نپال بازدید کرد و به اولین رهبر چین در بیش از ۲۰ سال گذشته تبدیل شد که از نپال بازدید می‌کند. وی در این سفر ۲۳ قرارداد و یادداشت تفاهم برای زیرساخت‌ها و سایر معاملات اقتصادی به ارزش ۴۹۶ میلیون دلار را به امضاء رساند.

شی همچنین گفت که روابط چین با نپال به سطح "مشارکت استراتژیک" ارتقا خواهد یافت که این مهم نپال را از نظر پکن در سطح همان کشورهایی قرار خواهد داد که از توسعه چین حمایت می‌کنند؛ اما حتی در زمان کمونیست‌های طرفدار چین، نپال از پایبندی به تمام خواسته‌های چین خودداری کرد. به‌عنوان مثال، نپال کمک مالی ۵۰۰ میلیون دلاری توسعه ایالات متحده برای بهبود شبکه برق این کشور که توسط هند حمایت می‌شد را لغو نکرد.

روابط دو کشور هند و نپال از سال ۲۰۲۱، به حالت عادی بازگشته است. مودی در سال ۲۰۲۲ یک‌بار در دهلی‌نو و یک‌بار در لومبینی هند که به عنوان زادگاه بودا مورد احترام است با شیر بهادر دیوبا، نخست‌وزیر وقت، عضو حزب کنگره نپالی دوست هند ملاقات کرد. پس از اینکه در انتخابات نوامبر ۲۰۲۲ نپال، کمونیست‌ها (البته جناحی متفاوت) را به قدرت نشانند، مودی در ژوئن همان سال با پوشا کمال دهال، نخست‌وزیر جدید دیدار کرد و دو رهبر توافق‌نامه‌های مختلفی را در حوزه‌های تجارت، ترانزیت و انرژی امضا کردند. این نشان می‌دهد که پکن، حتی در شرایط مساعد هم نمی‌تواند مانع از تعامل سازنده نپال با هند شود و یا حتی این روابط را محدود کند.

مانند مالدیو و نپال، سیاست داخلی اخیر سریلانکا نیز برای هند یک موهبت بوده است. برکناری گوتابایا راجاپاکسا، رئیس‌جمهور طرفدار چین در سریلانکا در پی بحران بدهی این کشور سبب شد که رانیل ویکرمسینگه به قدرت برسد. ویکرمسینگه اخیراً در دهلی‌نو با مودی دیدار کرد و توافق‌نامه‌های اقتصادی و انرژی را با وی به امضا رساند. هند اولین کشوری بود که بسته کمک مالی را به سریلانکا ارائه کرد کمکی که برای حسن نیت همسایگان بسیار مفید بود. علاوه بر این، پیشنهاد کمک ۴ میلیارد دلاری بشردوستانه و مالی هند به سریلانکا سبب شد که حمایت پکن از طرح ۲.۹ میلیارد دلاری صندوق بین‌المللی پول به سریلانکا تحت الشعاع قرار گیرد. چین هنوز ۲۰ درصد از بدهی خارجی سریلانکا را در اختیار دارد.

با این حال، چین همچنان در این کشور نفوذ قابل توجهی دارد. به عنوان مثال، علی‌رغم مخالفت‌های هند، یک کشتی نیروی دریایی چین در آگوست ۲۰۲۲ در بندر هامبانتوتا سریلانکا که به یکی از استراتژیک‌ترین خطوط کشتیرانی اقیانوس هند نزدیک است پهلو گرفت. پکن مالک و اداره‌کننده هامبانتوتا با اجاره‌ای ۹۹ ساله است. در نتیجه ناتوانی سریلانکا در بازپرداخت بدهی‌های BRI پکن کنترل بندر را به دست آورد. همچنین شایعاتی

وجود دارد مبنی بر اینکه پکن قصد دارد یک تأسیسات راداری در خلیج دوندرا، در جنوبی ترین نقطه سریلانکا بسازد که می تواند از پایگاه های نظامی جزایر آندامان و نیکوبار هند تا جزیره دیگو گارسیا تحت کنترل بریتانیا که ارتش ایالات متحده نیز در آنجا فعالیت دارد، جاسوسی کند. با این حال، تغییر در رهبری به وضوح روابط هند و سریلانکا را بهبود بخشیده است و برای چین هزینه بردار بوده است.

پاکستان همیشه برای هندیک چالش بوده است، اما از زمان آخرین شعله ور شدن مرزها در سال ۲۰۱۹، تنش ها عمدتاً در امتداد مرز مورد مناقشه کشمیر، کاهش یافته است. شهباز شریف، نخست وزیر وقت پاکستان، در نشانه ای دلگرم کننده، در اوایل این ماه گفت: ما آماده ایم تا با همه، حتی [هند] گفتگو کنیم، مشروط بر اینکه همسایه برای گفتگو درباره مسائل جدی بین دو کشور در میز مذاکره جدی باشد زیرا دیگر جنگ یک گزینه نیست. در واقع، اسلام آباد از تشدید بیشتر حادثه ۲۰۱۹ خودداری کرد؛ و زمانی که پاکستان می توانست با گشودن جبهه دوم از «برادر آهنین» اعلام شده اش، چین در جریان نبردهای چین و هند در ماه می ۲۰۲۰ در دره مورد مناقشه گالوان استفاده کند اما از این کار خودداری کرد.

به طور کلی، به نظر می رسد که هند در رقابت استراتژیک در آسیای جنوبی پیروز شده است؛ اما هیچ تضمینی وجود ندارد که شرایط به همین منوال باقی بماند.

البته روابط چین و پاکستان همچنان رو به افزایش است. ماه گذشته، دو شریک، دهمین سالگرد تأسیس کریدور اقتصادی چین-پاکستان، یکی از بزرگ ترین و مهم ترین پروژه های BRI را جشن گرفتند. آنها همچنین همکاری نظامی خود-تحویل دو ناوچه توسط پکن به نیروی دریایی پاکستان در ماه مه-را افزایش داده اند؛ اما این واقعیت ساده که اسلام آباد همچنان مایل به تعامل با دهلی نو است و منطقه مرزی کشمیر را تا حد زیادی آرام نگه داشته است، به خودی خود یک پیروزی برای هند محسوب می شود.

به طور کلی، به نظر می رسد که هند در رقابت استراتژیک در آسیای جنوبی پیروز شده است؛ اما هیچ تضمینی وجود ندارد که شرایط به همین وضع باقی بماند. همان طور که دیدیم، یک انتخابات می تواند در یک چشم به هم زدن همسویی ژئوپلیتیکی یک کشور را تغییر دهد؛ و چین همچنان یک بازیگر قدرتمند باقی می ماند، به ویژه به این دلیل که اقتصاد آن بیش از پنج برابر اقتصاد هند است. روابط چین با پاکستان عمیق و نزدیک است، تعاملات آن با طالبان در افغانستان در حال افزایش است و حضور اقتصادی قوی ای در بنگلادش، مالدیو،

نیپال و سریلانکا دارد. چین همچنین می‌تواند روابط خود را با رژیم نظامی در میانمار که هم مرز طولانی با چین و هم خط ساحلی طولانی در خلیج بنگال دارد را تقویت کند. علاقه پکن به توسعه بندر کیا کفیو میانمار، پیامدهای بالقوه مهمی برای امنیت دریایی هند دارد.

اگر هند نتواند از تعمیق نفوذ چین در سراسر آسیای جنوبی جلوگیری کند، می‌تواند استراتژی هند و اقیانوس آرام ایالات متحده را نیز به خطر بیندازد. در این سناریو، دهلی‌نو به شدت بر روی رقابت استراتژیک در همسایگی خود متمرکز خواهد بود و احتمال کمتری دارد که توان مضاعفی برای پشتیبانی از اهداف دورتر ایالات متحده، چه در جنوب شرقی آسیا و چه در اقیانوس آرام داشته باشد. هند همچنین ممکن است شراکت خود با روسیه را در اولویت قرار دهد به این امید که مسکو بتواند پکن را متقاعد کند که رفتار خود را تغییر دهد. در نهایت، اگر هند به این نتیجه برسد که چین با موفقیت آن را محاصره کرده است، این احتمال جنگ بین دو قدرت هسته‌ای را افزایش می‌دهد. این نتایج مطلوب نیستند و برای اجتناب از آنها، واشنگتن باید تلاش‌های دهلی‌نو را تقویت کند تا نه تنها در آسیای جنوبی از پکن جلوتر بماند، بلکه شکاف را بیشتر کند.